

Офіцер – з великої літери

...Домовившись про зустріч із вдовою кавалера ордена «За мужність» Юрія Литвинського, я підійшов до під'їзду й натиснув кнопку домофону. Пояснюючи мету свого візиту Павлу, молодшому сину Юрія Олексійовича, не помітив, що позаду стоїть жінка. Ми разом увійшли, і вже біля ліфта вона запитала: «Ви про Юру Литвинського писатимете в газету? Зробіть гарний матеріал – він був чудовою людиною. Ми 17 років сім'ями дружимо, з моменту заселення в будинок. Він герой, а про героїв усі повинні знати...»

Завжди гірко на душі, коли з життя раптово йдуть хороші люди, яких ти знав особисто. З Юрієм Литвинським я познайомився в травні на території новопетрівецького полігону Національної гвардії України, коли там лише починав формуватися резервний батальйон спецпризначення «Донбас». Завжди доброзичливий та усміхнений, Юрій Олексійович із перших хвилин спілкування справляв враження душевної та широї людини.

Дотримуючись традицій підрозділу, він, як і інші особи командного складу батальйону, жив одним життям із рядовими

добровольцями. Більшість із них спочатку й не здогадувалися про те, що ця сивочола, проте бадьора людина («згусток оптимізму», як зазначив один із побратимів) є не просто бійцем, а досвідченим військовим професіоналом з унікальними за широтою й рівнем знаннями й навичками, аж доки «Монголи» (такий позивний він мав у «Донбасі») поділися однією з цікавих історій із власної службової біографії.

На запитання спантелечених співрозмовників «А хто ви?» Юрій Олексійович скромно, однак не без гордості, відповідав: «Підполковник резерву, заступ-

ник комбата з озброєння – начальник технічної частини», що найчастіше викликало в новачків здивовано-поважний зойк...

Юрій Олексійович народився 3 листопада 1967 року в Києві, у сім'ї чесних і працьовитих людей. Батько, Олексій Павлович – ліквідатор наслідків Чорнобильської катастрофи, інвалід II групи. Далекого 1962-го, під час проходження строкової служби у радянському ВМФ, став одним із небагатьох нині живих свідків випробовувань Радянським Союзом ядерної зброї на архіпелазі Нова Земля, багато років пропрацював у комунальному підприємстві «Київзеленбуд», пішов на заслужений відпочинок з посади заступника директора з будівництва. Мати, Любов Юхимівна, протягом 38 років працювала бухгалтером-економістом Київського заводу шампанських вин

називали його Професором – за особливу жагу до знань. Після навчання до 1991-го служив у Групі радянських військ у Німеччині, потім – на Далекому Сході, згодом повернувся до рідного Києва.

У жовтні 2004 року він «за вислугою років» звільнився зі Збройних сил України з посади заступника командира рухомого командного пункту Генерального штабу. Захоплювався садівництвом на дачі, пробував займатися підприємництвом. Здавалося б, що ще треба для повного щастя пенсіонеру, який звів дім, посадив не одне дерево, виростив двох синів? Але він не міг байдуже спостерігати за беззаконням, яке зростало в державі...

Наприкінці 2013-го Юрій Олексійович одним із перших прийшов на «Свромайдан», очолив взвод 8-ї «афганської» сотні, був активним учасником тих пам'ятних подій. У ніч на 20 лютого на вулиці Інститутській дістав вогнепальне поранення – шріт, що засів під ключицею, йому так і не встигли видалити. Підлікувався у здравниці «Солоний Лиман», що на Дніпропетровщині, а вже у травні став до лав батальйону НГУ «Донбас». Перед від'їздом у район АТО влаштував для молодшого сина на його день народження візит на полігон: познайомив Павла з бойовими друзями, повчив стрільби та водінню бойових машин.

Наступного року Павло навчатиметься на військовій кафедрі НАУ та стане офіцером, як і його батько...

Бійці «Донбасу» свідчать: саме Юрію Олексійовичу належить чимала заслуга у справі організації забезпечення батальйону технікою, озброєнням. Беручи участь в АТО з 17 липня, підполковник резерву Литвинський зробив чималий внесок у планування й проведення спеціальних операцій, зокрема щодо звільнення міста Попасної. А 10 серпня під Іловайськом він загинув, врятувавши життя багатьох однопольчан.

Його вдова згадає розмову кількарічної давнини, дивуючись, як чоловік міг передбачити свою долю: «Я хочу померти не від старості, а загинути на полі бою й бути похованим із військовими почеснями...».

Євген РОЖЕНЮК, м. Київ.
Фото з особистого архіву Юрія ЛИТВИНСЬКОГО